

лето, той искаше да избѣга, да подири последенъ начинъ да се спаси.

Когато на следния день Иоановитѣ люде щѣха да започнатъ решителната брань, Борилъ трѣбваше да бѣде далечъ отъ мѣстителната имъ дѣсница.

Въ глуха доба, когато и дветѣ вражески войски за кратко бѣха затихнали въ тревожна дрѣмка, Борилъ, заедно съ Балдю и двама свои довѣрени власи, скришомъ се спусна по тайната стълбичка на една отъ водоемнитѣ кули, тръгна презъ подземния проходъ, който недавна бѣ запоставдалъ да му изкопаятъ, по посока къмъ южния завой на Етъра. Когато стигнаха предъ добре прикрития изходъ, тѣ се послушаха.

Навѣнъ бѣ свѣтло и спокойно. Тѣ се промъкнаха пълзешкомъ, единъ по единъ, презъ прохода между мъхеститѣ скали, тръгнаха безшумно и предпазливо, опирайки грѣбъ въ основата на крепостнитѣ стени. Да можеха само да преплуватъ Етъра, да стигнатъ до кжщата на деслотъ Богданъ или севастократоръ Деянъ, а отъ тамъ, снадени съ коне и преоблѣчени като Иоанови войскари, да минатъ Хема докато се съмне . . . Следъ това — каквото ще да стане. Само да успѣха да стигнатъ границата и оттамъ до Константиноградъ. Макаръ, че и тамъ латинската империя живѣеше тревожни и сѣдбовни дни. Никой не се грижеше вече за своя български съюзникъ.

Следъ ранната смъртъ на новия императоръ Пиеръ, Кононъ дѣо Бетюнъ отново водѣше сѣдбинитѣ на държавата, подъ регентството на императрица Иоланта, сестрата на Аяри. Както на времето за Бодуенъ, сега и за Пиеръ нѣмаше точни вести, дали коварниятъ епирски деспотъ Тодоръ Комненъ го е само пленилъ или вече убилъ.

На пжтъ за Константинополъ, следъ като бѣ приелъ императорски вѣнецъ въ Римъ, отъ ржцетѣ на новия папъ Хонорий III, Пиеръ дѣо Куртене и Оксеръ, храбриятъ рицаръ отъ кръстоносния походъ на 1204 лѣто, ненадминатиятъ витязъ отъ битката при Бовинъ, бѣ ималъ неблагоприятното да мине презъ земята на епирския деспотъ. Вѣ-